

Малкото дѣте се прострѣ близу до неѣж и започнѣ да сучи.

— Сега вече разбрахме коя е неговата *хранителка*. — Каза Трайко. — А какво да направимъ съ това дѣте?

— Нищо друго: ще го оставимъ тукъ съ неговата коза, — отговори Драгни.

— Ще бѣде гнусно да оставимъ това бѣдно дѣте, — каза Иванка.

— А какво да го направимъ?

— Ще го завѣдемъ у дома. Азъ ще помоля мама да го прибере, а азъ ще се грижа за него.

— Тогава да го завѣдемъ всички у васъ, — прибави Драгни.

— Не, нѣма нужда. Ний ще отидемъ съ Трайка.

Другитѣ дѣца заминѣхъ да се расходѣтъ, а Иванка съ братовчедата си Трайка завѣдохъ нещастното дѣте у тѣхъ.

— Колко съмъ щастлива, гдѣто ме непослушахте, — казваше тя на Трайка, като вѣрвѣхъ изъ пѣтя. — Ако не бѣхме влѣзли въ гробищата, не щѣхъ да чуѣ това бѣдно дѣте.

Иванка съ дѣтето бѣхъ се качили на мене.

Азъ разбрахъ, че трѣбваше да се пристигне по-скоро у Иванкини, та почнѣхъ по бѣрзо да вѣрвѣхъ. Моя другарь съ Трайка ме слѣдваше и ний за половина часъ стигнѣхме.

Иванка разказа на майка си всичко, каквото се случи и ѣж помоли да разпита за неговитѣ родители. Майка ѣ узнала, че бащата на това дѣте умрѣлъ прѣди двѣ години, а майка му миналата година. Него го прибрала баба му и го научила да сучи отъ козата, понеже нѣмало кой да го кѣрма. Дѣтето останѣ у Иванкини и тѣ го гледахъ като свое братче.